

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 229.383 van 27 november 2014
in de zaak A. 214.292/XIV-36.085**

In zake: Joeri HENDRIKS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Crispyn
kantoor houdend te 9030 Mariakerke
Mazestraat 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de POLITIEZONE 5385 NOORDOOST-LIMBURG
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Iris Exelmans
kantoor houdend te 3290 Diest
Schellekensberg 28
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 20 november 2014, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van “het bevel van de burgemeester voorzitter van het politiecollege PZ Noordoost Limburg van 05-11-2014 tot voortzetting/hervatting van het werk naar aanleiding van een stakingsaanzegging evenals van de nominatieve aanwijzing door de korpschef van de PZ Noordoost Limburg evenals de dienstplanning opgesteld door de dienst Operaties”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 november 2014, om 10.00 uur.

Kamervoorzitter Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Peter Crispyn, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Iris Exelmans, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Geert De Bleeckere heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is inspecteur van politie bij de politiezone 5385 Noordoost-Limburg.

3.2. Op 22 augustus 2014 dienen een aantal syndicale organisaties van het politiepersoneel een stakingsaanzegging in voor de periode van 8 september 2014 tot en met 5 januari 2015.

Op 5 november 2014 brengt de burgemeester - voorzitter van het Politiecollege van de politiezone 5385 Noordoost-Limburg het volgende ter kennis van verzoeker:

“Individuele kennisgeving van:

1. Het gemeentelijk bevel van de Heer Burgemeester/voorzitter van het Politiecollege tot voortzetting/hervatting van het werk n.a.v. een stakingsaanzegging;

2. De nominatieve vordering uitgevaardigd door de Korpschef van de lokale politie Noordoost Limburg

5 november 2014

[...]

Gelet op de stakingsaanzeggingen uitgaande van het gemeenschappelijk vakbondsfront, samengesteld door het VSOA Politie, NSPV, ACV Politie en ACOD, waarbij een staking van het personeel van de geïntegreerde politie wordt aangezegd die aanvangt op 8 september 2014 om 00.01 uur en loopt tot 5 januari 2015 om 23.59 uur;

Gelet op artikel 126 van de wet van 7 december 1998 tot organisatie van de geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus;

Overwegende de vaststelling van een minimum bezetting in geval van een staking, zoals besloten na overleg in het basisoverlegcomité BOCPol 132 van 17 maart 2003;

Brengt u ter kennis dat:

1. De burgemeester - Voorzitter van het Politiecollege PZ Noordoost Limburg, het bevel heeft gegeven dat, met het oog op de uitvoering van de volgende opdrachten, het werk zal worden voortgezet, desgevallend hervat, voor de uitvoering van de volgende diensten in de periode van 8 september 2014 vanaf 00.01 uur tot en met 5 januari 2015 om 23.59 uur :

- a. Het centraal onthaal;
- b. Het decentraal onthaal door één wijkagent per wijkkantoor (contactteam);
- c. Alle voorziene interventieploegen, zoals bepaald door de zone;
- d. OBP en OGP, bereikbaar en terugroepbaar;
- e. Twee leden van het onderzoeksteam tijdens de normale diensturen, waarvan één lid bereikbaar en terugroepbaar buiten de normale diensturen;
- f. Eén personeelslid bereikbaar en terugroepbaar uit de functionaliteit interventie;
- g. Eén lid van de dienst JSPD (jeugd en sociale zaken);
- h. Eén functioneel beheerder.

2. De Korpschef van de lokale politie te Noordoost Limburg, in uitvoering van dit bevel, u nominatief heeft aangewezen voor de uitvoering van de hierboven vermelde dienst(en), zoals voorzien in de dienstplanning, opgesteld door de dienst Operaties.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat u verplicht bent gevolg te geven aan dit bevel, op straffe van tuchtrechtelijke maatregelen. Voor de personeelsleden van het operationeel kader wordt niet-naleving van dit bevel bovendien met correctionele straffen beteugeld (artikel 126, §3 van de wet).

In geval van ziekte mag u gedurende deze periode enkel beroep doen op een erkende geneesheer die door de Minister werd aangeduid. Een lijst van erkende geneesheren is ter beschikking op uw secretariaat. Een enkele ziektedag moet evenzeer met een medisch getuigschrift worden gerechtvaardigd.

[...].”

Deze akte omvat de eerste (bevel van de burgemeester-voorzitter) en de tweede (nominatieve aanduiding van verzoeker door de korpschef) bestreden beslissing.

Uit deze akte blijkt dat verzoeker er op 14 november 2014 kennis van nam.

3.3. Uit de door verzoeker overgelegde dienstplanning opgesteld door de dienst “Operaties” blijkt dat verzoeker is ingepland voor diverse diensten in de periode 1 november 2014 - 4 januari 2015.

Dit is de derde bestreden beslissing.

IV. Nadere omschrijving van het voorwerp van de vordering tot schorsing

4. Wat de derde bestreden beslissing betreft, heeft verzoeker tijdens het debat verduidelijkt dat hij de schorsing vordert van de door hem overgelegde dienstplanning wat zijn aanwijzing betreft voor de erop vermelde diensten.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

De uiteenzetting van de exceptie

5. De verwerende partij betwist verzoekers belang bij de vordering. Zij betoogt dat interventieploegen steeds tot de minimumbezetting behoren en dat het, zoals de interne omzendbrieven het bepalen, de plicht van de overheid is te voorzien in minimumdiensten. In die minimumdiensten zit steeds de interventiedienst vervat. Aldus wist verzoeker, die tot de interventieploegen behoort, reeds van bij de aanvang dat zijn recht op staken kon worden beperkt. Voorts streeft verzoeker een hypothetisch belang na, nu hij op de geplande stakingsdag van 15 december 2014 geen interventiedienst heeft en dus geen concreet belang heeft bij de vordering tot schorsing.

Beoordeling

6. Het staat in deze stand van het geding buiten betwisting dat verzoeker, wegens het gegeven bevel waarvan hij het voorwerp uitmaakt, in de periode van de stakingsaanzegging zijn recht op staken niet zal kunnen uitoefenen op het ogenblik dat hij besluit om daadwerkelijk te staken, zonder dat hij zich hierbij blootstelt aan tuchtrechtelijke en/of strafrechtelijke vervolging. Dit gegeven maakt dat verzoeker een persoonlijk en rechtstreeks belang heeft bij het beroep.

De enkele omstandigheid dat verzoeker lid is van een dienst die, naar de verwerende partij betoogt, steeds tot de te leveren minimumdiensten behoort, ontnemt verzoeker niet zijn belang bij de vrijwaring van zijn recht op staking.

Voorts lijkt de verwerende partij ter adstructie van haar exceptie dat verzoeker slechts doet blijken van een hypothetisch belang, de concrete stakingsaanzegging en -actie ten onrechte te beperken tot 15 december 2014. Niet wordt betwist dat de stakingsaanzegging evenwel loopt tot en met 5 januari 2014, zodat gedurende deze gehele periode de voormelde dreiging met sancties loopt en het niet blijkt dat verzoeker gedurende die gehele tijd geen interventiedienst heeft.

7. De exceptie wordt verworpen.

IV. De schorsingsvoorwaarden

8. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. De uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van de partijen

9. Verzoeker wijst op een manifeste onverenigbaarheid met de behandelingstermijn van een gewone vordering tot schorsing, aangezien hij pas op 14 november 2014 kennis heeft genomen van de bestreden beslissingen terwijl deze werden uitgevaardigd voor de periode van 8 september 2014 tot en met 5 januari 2015. Het verhinderd zijn het stakingsrecht uit te oefenen loopt reeds en in redelijkheid zal een schorsingsarrest via de gewone procedure te laat komen. Verzoeker meent ook met de nodige voortvarendheid tewerk te zijn gegaan door zich onmiddellijk te informeren en na het tussenliggende weekeinde zijn raadsman te hebben gecontacteerd.

Door de opgelegde (gewone) dienststaat wordt het verzoeker onmogelijk gemaakt voor de volledige periode van de stakingsaanzegging zijn recht op staking uit te oefenen, waarvan hij gebeurlijk gebruik wenst te maken. Gezien de fundamentele aard van het stakingsrecht, mogen onwettige bevelen dat recht van verzoeker niet inperken, verhinderen of impliciet onmogelijk maken, te meer dat er te dezen niet alleen tuchtsancties, maar ook correctionele straffen gelden. Wanneer het stakingsrecht is aangetast, kan dit niet meer ongedaan worden gemaakt.

10. De verwerende partij doet gelden dat, nu blijkt dat verzoeker op 15 december 2014 met rust gepland staat, hij wel kan deelnemen aan de staking. Te dezen bestaat er aldus geen dringende noodzakelijkheid.

Beoordeling

11. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een

strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

12. De bestreden beslissingen hebben betrekking op het voortzetten en hervatten van het werk gedurende de periode van 8 september 2014 tot en met 5 januari 2015. Verzoeker heeft pas op 14 november 2014 kennis genomen van de bestreden beslissingen zodat een gewone schorsingsprocedure niet tot een tijdige uitspraak kan leiden. Verzoeker heeft tevens met de nodige diligentie gehandeld.

De zaak is onmiskenbaar spoedeisend vermits een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissingen niet ongedaan kan maken dat verzoeker tot 5 januari 2015 geen enkel gebruik heeft kunnen maken van zijn stakingsrecht.

De enkele omstandigheid dat verzoeker geen dienst heeft op 15 december 2014 - en dus volgens de verwerende partij zijn stakingsrecht op die dag kan uitoefenen - onzegt daarom de uiterst dringend noodzakelijkheid aan het beroep niet. Zoals hiervoor reeds inzake de bespreking van verzoekers belang is gesteld, lijkt de verwerende partij de concrete stakingsaanzegging en -actie ten onrechte te beperken tot enkel 15 december 2014. Niet wordt betwist dat de stakingsaanzegging loopt tot en met 5 januari 2015. Dit betekent dat verzoeker,

wegens het bevel dat hem werd betekend, zijn stakingsrecht niet zal kunnen uitoefenen op het ogenblik dat hij besluit om daadwerkelijk te staken.

13. Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is voldaan.

VI. Ernst van het enig middel

A. Eerste bestreden beslissing

Standpunt van de partijen

14. Verzoeker voert in een enig middel onder meer de schending aan van artikel 126 van de wet van 7 december 1998 ‘tot organisatie van een geïntegreerde politiedienst, gestructureerd op twee niveaus’ (hierna: de WGP).

In wat als een eerste onderdeel kan worden beschouwd, voert hij aan dat het politiecollege dat het in artikel 126, § 2, van de WGP voorziene bevel wil geven, er toe gehouden is de opdrachten waarvoor het dat bevel noodzakelijk acht, vooraf moet medelen aan de representatieve syndicale organisaties van het personeel voor de politie alsook, in voorkomend geval, aan de erkende syndicale organisatie die de stakingsaanzegging heeft ingediend. Deze voorafgaande mededeling is volgens verzoeker een substantiële vormvoorwaarde die noodzakelijk is voor de afweging tussen de vrijwaring van het algemeen belang en het recht op staken. Het stakingsrecht voor politiepersoneel is strikt gereguleerd en ingeperkt, doch de noodzakelijke vormvereisten om deze restricties door te voeren moeten wel minutieus worden gerespecteerd. Anders zou een overheid iedere taak zo noodzakelijk kunnen achten dat een bevel tot voortzetting of hervatting van het werk wordt gegeven.

Verzoeker stelt vast dat de verwerende partij te dezen helemaal geen afzonderlijke voorafgaande kennisgeving aan de syndicale organisaties heeft

gedaan. Volgens verzoeker kadert de bespreking van de minimumopdrachten in het overleg gevoerd in het basisoverlegcomité BOCPOL 132 van 17 maart 2003, - waarnaar in de eerste bestreden beslissing wordt verwezen - binnen het sociaal overleg maar voldoet dit niet aan de noodzakelijke vereiste van de voorafgaande mededeling zoals voorgeschreven door artikel 126 van de WGP. Een afzonderlijke voorafgaande kennisgeving aan de syndicale organisaties is niet geschied.

In wat als een derde onderdeel kan worden beschouwd, voert verzoeker aan dat de eerste bestreden beslissing afkomstig is van een onbevoegde overheid: in een meergemeentezone zoals te dezen, komt de bevoegdheid voor het bevelen het werk voor te zetten of te hervatten, op grond van artikel 126 van de WGP toe aan het politiecollege en niet aan de burgemeester-voorzitter van het politiecollege.

15. Wat het eerste onderdeel van het middel betreft, antwoordt de verwerende partij dat uit het verslag van de vergadering BOCPOL 132 van 17 maart 2003 blijkt dat er wel degelijk voorafgaandelijk een ontwerp van minimumdienst werd meegedeeld aan de syndicale organisaties, waarna deze zelf een voorstel formuleerden. Dit voorstel was het onderwerp van overleg in het basisoverlegcomité (BOC) op 17 maart 2003. Uit het verslag van dit BOC blijkt dat aan de verplichte voorafgaande verplichting is voldaan en dat het door de syndicale organisaties gedane voorstel integraal werd overgenomen.

Wat het derde onderdeel van het middel betreft, betoogt de verwerende partij dat de (eerste) bestreden beslissing is genomen door het politiecollege, doch ter kennis is gebracht door de burgemeester-voorzitter en mede ondertekend door de korpschef. Het feit dat de bestreden beslissing mede is ondertekend door de korpschef bewijst duidelijk dat het om briefwisseling gaat die uitgaat van het politiecollege. De bestreden beslissing heeft overigens als hoofding “Politiezone PZ Noordoost-Limburg” en de burgemeester wordt vermeld in zijn hoedanigheid van voorzitter van het politiecollege. De verwerende partij besluit

dat de bestreden beslissing is genomen door het politiecollege en deze is ter kennis gebracht aan verzoeker door de voorzitter van het politiecollege.

Beoordeling

16. Het past om eerst het derde onderdeel te onderzoeken dat immers de bevoegdheid van de steller van de eerste bestreden beslissing betreft.

Derde onderdeel

17. Artikel 126 van de WGP luidt als volgt:

“§ 1. De uitoefening van het stakingsrecht door de politieambtenaren van de federale en van de lokale politie is afhankelijk van de volgende voorwaarden:

1° de voorafgaande aanzegging van de staking door een erkende syndicale organisatie;

2° de voorafgaande bespreking met de bevoegde overheid van de kwestie naar aanleiding waarvan de staking wordt overwogen in het onderhandelingscomité voor de politiediensten. De Koning bepaalt de nadere regels betreffende de in het eerste lid bedoelde aanzegging en bespreking en de termijn waarbinnen zij moeten plaatsvinden.

§ 2. De minister van Binnenlandse Zaken kan, na overleg met de minister van Justitie, de politieambtenaren van de federale en van de lokale politie die gebruik maken of wensen te maken van het stakingsrecht, bevelen het werk voort te zetten of te hervatten gedurende de periode en voor die opdrachten waarvoor hun inzet noodzakelijk is en die hij aanwijst. Indien de politieambtenaren deel uitmaken van de algemene directie gerechtelijke politie van de federale politie, gaat het bevel gezamenlijk uit van de ministers van Binnenlandse Zaken en van Justitie.

De burgemeester of het politiecollege heeft dezelfde bevoegdheid ten aanzien van de politieambtenaren van de lokale politie.

De overheid die het in vorige lid bedoelde bevel wenst te geven is ertoe gehouden de opdrachten waarvoor zij dat bevel noodzakelijk acht, vooraf mee te delen aan de representatieve syndicale organisaties van het personeel voor de politiediensten alsook, in voorkomend geval, aan de erkende syndicale organisatie die de stakingsaanzegging heeft ingediend.

§ 3. De politieambtenaar die geen gevolg geeft aan het bevel van een in § 2 bedoelde overheid wordt gestraft met [...].”

Deze bepaling kent het in artikel 126, § 2, eerste lid, bepaalde recht om te bevelen het werk voort te zetten of te hervatten, toe aan “de burgemeester of het politiecollege” ten aanzien van de politieambtenaren van de lokale politie.

Overeenkomstig artikel 11, tweede lid, WGP, komt in een meergemeentezone zoals de verwerende partij, deze bevoegdheid toe aan het politiecollege dat overeenkomstig het voormelde artikel 11, tweede lid in deze meergemeentezone de respectieve bevoegdheden uitoefent van het college van burgemeester en schepenen en van de burgemeester inzake de organisatie en het beheer van het lokaal politiekorps.

Luidens artikel 29, vierde lid, WGP vermelden de notulen van de vergaderingen van het politiecollege “alle besproken onderwerpen alsook het gevolg dat werd gegeven aan die punten waaromtrent geen beslissing werd genomen. Zij maken eveneens duidelijk melding van alle beslissingen.”

18. Verzoeker betwist de bevoegdheid van de steller van de eerste bestreden beslissing en betoogt dat deze is genomen door de te dezen niet bevoegde burgemeester.

De overgelegde beslissing van 5 november 2014 is hiervoor weergegeven (*supra* punt 3.2.). Daaruit blijkt dat de “burgemeester-voorzitter Politiecollege” het “bevel heeft gegeven dat, met het oog op de uitvoering van de volgende opdrachten, het werk zal worden voortgezet, desgevallend hervat, voor de uitvoering van de volgende diensten in de periode van 8 september 2014 [...] tot en met 5 januari 2015 [...]”. Uit wat voorafgaat volgt dat dit “bevel” de in artikel 126, § 2, WGP bepaalde bevoegdheidsverdeling miskent.

19. De verwerende partij betwist op zich de bevoegdheid ter zake van het politiecollege niet. Zij betoogt overigens in haar nota dat de (eerste) bestreden beslissing is genomen door het politiecollege, doch ter kennis is gebracht door de burgemeester-voorzitter en mede ondertekend door de korpschef.

Vastgesteld moet worden dat in deze stand van het geding geen beslissing van het politiecollege voorligt. Voorts wordt tijdens het debat ter

terechtzing door de verwerende partij erkend dat er evenmin notulen zijn van een vergadering van het politiecollege waaruit de (eerste) bestreden beslissing zou blijken, noch dat er een agenda of oproeping bestaat waaruit blijkt dat dit punt werd geagendeerd.

Uit wat voorafgaat volgt, dat het in de nota verdedigde en ter terechtzing gehandhaafde standpunt van de verwerende partij door geen enkel document wordt bevestigd. Bijgevolg kan niet worden nagegaan of het politiecollege de eerste bestreden beslissing heeft genomen.

Bij ontstentenis van het bewijs dat het politiecollege de eerste bestreden beslissing genomen heeft, miskent de voormelde beslissing van 5 november 2014 artikel 126, § 2, WGP.

20. Het derde onderdeel van het enig middel is in de aangegeven mate ernstig.

Eerste onderdeel

21. Artikel 126 WGP onderwerpt de uitoefening van het stakingsrecht van politieambtenaren aan bepaalde voorwaarden en laat de burgemeester of - zoals te dezen - het politiecollege, althans wat de lokale politie betreft, toe maatregelen te nemen om de continuïteit te verzekeren van de dienstverlening waartoe het politieapparaat, dat instaat voor het verzekeren van de naleving van de wetten en de handhaving van de openbare orde en veiligheid, verplicht is. Het uitvaardigen van die maatregelen, die voor de politieambtenaren die met de aangewezen opdrachten belast worden neerkomen op een - weliswaar in de tijd beperkt - stakingsverbod, is afhankelijk gesteld van de naleving van bepaalde vormvoorschriften die erop gericht zijn de beperkingen aan het stakingsrecht organisatorisch precies te regelen. Zo moeten de voorgenomen maatregelen vooraf onder meer aan de syndicale organisaties worden medegedeeld. Dit vormvoorschrift kadert in de opgezette overlegstructuur waarbij

de syndicale organisaties de mogelijkheid moeten krijgen om te beoordelen of de geplande maatregelen het nodige evenwicht houden tussen het stakingsrecht van het personeel en het belang van de openbare dienstverlening, die “een grote beschikbaarheid van de politieambtenaren vereist” (*Parl. St. Kamer*, 1997-1998, nr. 1676/1, 76). Aldus begrepen gaat het om een substantieel voorschrift.

Naar luid van artikel 126, § 2, derde lid, van de WGP is de minister of, zoals te dezen, het politiecollege in een meergemeentezone ten aanzien van de ambtenaren van de lokale politie, wanneer hij vaststelt dat voor bepaalde opdrachten een opvordering moet gebeuren, ertoe gehouden “de opdrachten waarvoor (h)ij dat bevel noodzakelijk acht, vooraf mee te delen aan (de syndicale organisaties)”. Het belang van het woord “vooraf” was door de wetgever terdege gekend, aangezien die, ingaand op een bemerking van de Raad van State, de Franse tekst expliciet heeft aangevuld (*Parl. St. Kamer*, 1997-1998, nr. 1676/5, 36 en nr. 1676/8, 93). De inhoud ervan is ook duidelijk: de mededeling moet gebeuren alvorens het voornemen in een beslissing wordt omgezet.

Op welke wijze en hoelang op voorhand de mededeling van het voornemen moet gebeuren, wordt door de wetgever niet bepaald. Het is evenwel evident dat, om nut te kunnen hebben, deze mededeling de syndicale organisaties moet toelaten hun aanmerkingen te bezorgen binnen het tijdsbestek dat - te dezen - het politiecollege hen, rekening houdend met de spoed waarbinnen hetzelf moet handelen, geeft.

22. In dit geval verwijst de eerste bestreden beslissing naar “de vaststelling van een minimum bezetting in geval van een staking, zoals besloten na overleg in het basisoverlegcomité BOCPol 132 van 17 maart 2003”. In deze stand van het geding lijkt dit op 13 maart 2003 gepleegd overleg te kaderen in het - gemeenrechtelijke - syndicaal overleg in de zin van artikel 8, § 1, van de wet van 24 maart 1999 ‘tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakverenigingen van het personeel van de politiediensten’. Zoals reeds is gesteld, kadert de in artikel 126, § 2, WGP bedoelde voorafgaande mededeling van de

voorgenomen maatregelen in de specifieke opgezette overlegstructuur van het aangehaalde artikel 126 WGP, waarbij de syndicale organisaties de mogelijkheid moeten krijgen om te beoordelen of de geplande maatregelen het nodige evenwicht houden tussen het stakingsrecht van het personeel en het belang van de openbare dienstverlening. In deze stand van het geding voldoet een vroegere, voorafgaande bespreking in een basisoverlegcomité los van de aangezegde staking en de naar aanleiding van die staking noodzakelijke geachte maatregelen, niet.

Uit wat voorafgaat volgt dat er te dezen geen rechtsgeldige voorafgaande mededeling in de zin van artikel 126, § 2, derde lid, WGP voorligt.

Het eerste onderdeel is in de aangegeven mate ernstig.

23. Het enige middel is in de aangegeven mate ernstig.

B. Tweede en derde bestreden beslissing

24. Met de tweede bestreden beslissing wordt verzoeker door de korpschef concreet aangewezen voor de uitvoering van de in de eerste beslissing vermelde diensten die in geval van staking moeten worden vervuld. De derde bestreden beslissing betreft, wat verzoeker betreft (zie *supra*, punt 4) de concrete dienstplanning opgesteld door de dienst Operaties. Niet wordt betwist dat, in de visie van de partijen, deze beslissingen uitvoeringsbeslissingen vormen die rechtstreeks hun grondslag vindt in de eerste bestreden beslissing.

25. Uit de hiervoor *prima facie* vastgestelde onwettigheid van de eerste bestreden beslissing, kan in deze stand van het geding worden aangenomen dat hieruit ook op het eerste gezicht de onwettigheid van deze beslissingen volgt.

VII. Conclusie

26. Er is voldaan aan de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

BESLISSING

De Raad van State beveelt de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het bevel van de burgemeester-voorzitter van het politiecollege PZ Noordoost Limburg van 5 november 2014 tot voortzetting/hervatting van het werk naar aanleiding van een stakingsaanzegging evenals van de nominatieve aanwijzing van verzoeker door de korpschef van de PZ Noordoost Limburg, alsook van de dienstplanning opgesteld door de dienst Operaties wat verzoeker betreft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig november tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques